

Arrest

nr. 262 308 van 15 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9/13
2660 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 mei 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDENBERGHE, die loco advocaat Mr. V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 november 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) als ander familielid, in functie van haar broer, de heer K.T.E.M., van Spaanse nationaliteit.

1.2. De verzoekende partij ontvangt een F-kaart.

1.3. Op 12 mei 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 44 bis, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Reden van de beslissing:

Artikel 44 bis, §1: Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indiending van een bijlage 19ter op 03.11.2016 in functie van KASSEM TOUNSI El Mahdi (85.01.28 541-23), zijn broer van Spaanse nationaliteit, in toepassing van art. 47/1 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene werd op 24.12.2018 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Hasselt voor de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige. De zaak werd vervolgens aanhangig gemaakt bij het Hof van Beroep te Antwerpen, hetwelke concludeerde dat de schuld van betrokkene vaststaat, en enkel nog uitspraak diende te doen met betrekking tot de strafmaat. Het Hof veroordeelde betrokkene op 21.11.2019 tot een gevangenisstraf van 24 maanden, alsook een onzetting uit de rechten voor vijf jaren.

Betrokkene werd ten gevolge van zijn veroordeling op 12.07.2019 aangehouden, en is sindsdien ononderbroken in detentie.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er dient vooreerst op gewezen te worden dat betrokkene door zijn handelswijze een grove inbreuk heeft gemaakt op de lichamelijke integriteit van zijn slachtoffer. Het Hof van Beroep dd. 21.11.2019 stelde in haar arrest het volgende: “Het door de beklagde gepleegde feit is ernstig, meer in het bijzonder gelet op de vanzelfsprekendheid waarmee beklagde 's nachts een voor hem onbekende en toevallig voorbij komende vrouw volgt en benadert, en haar vervolgens verrast en met geweld aanrandt. Het hof tilt bijzonder zwaar aan dergelijke vormen van seksueel geweld. Beklaagde streefde op nietsontziende en impulsieve wijze enkel de bevrediging van zijn seksuele behoeften na en had op geen enkel moment oog voor de traumatische impact van de door hem gestelde daden op zijn slachtoffer. Gelukkig werd door het alerte optreden van het slachtoffer de aandacht getrokken van een per toeval langsrijdende politiepatrouille waardoor erger kon worden voorkomen. Dergelijk gewelddadig zedelijk wangedrag duidt niet alleen op een ster vervaagd seksueel normbesef, maar ook op een totaal gebrek aan respect voor de fysische en psychische integriteit van zijn slachtoffer. Uit de feiten spreekt een totale minachting voor de vrouw in het algemeen en voor zijn slachtoffer in het bijzonder.” Bij zijn handelen heeft betrokkene dus louter en alleen oog gehad voor zijn eigen directe behoeftebevrediging en heeft zich op generlei wijze bekommerd om de gevoelens van zijn slachtoffer en haar (seksuele) welbevinden. Hij heeft zich geen rekenschap gegeven van de gevolgen die zijn handelen voor haar zouden hebben. Betrokkene heeft een zeer ernstige inbreuk gemaakt op haar lichamelijke integriteit. Het is algemeen bekend dat dergelijke feiten grote schade kunnen toebrengen. Het hoeft weinig betoog dat feiten als de onderhavige in de samenleving enorme gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen. Het lijkt zonder meer duidelijk dat betrokkenes gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van een afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen hij zich ophoudt en waarvan hij bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. De maatschappij dient beschermd te worden tegen plegers van dergelijke seksueel geweld. Ook het Hof bracht dit bij de straffoemeting in rekening: “In acht genomen de aard en de zwaarwichtigheid van het bewezen verklaarde feit en de traumatische impact ervan dringt zich in het belang van de bescherming van de maatschappij een effectieve bestraffing op. Het lijkt geen twijfel dat het in hoofde van beklagde bewezen verklaarde feit getuigt van een criminele en gevaardelijke ingesteldheid waartegen de maatschappij moet worden beschermd.”

Bovendien blijkt dat betrokkene de ernst van zijn gedrag niet lijk in te zien of niet lijkt te willen erkennen, hetgeen geenszins erop wijst dat er inmiddels sprake zou zijn van schuldinzicht of berouw. Zo blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen dat hij ook in de gevangenis wangedrag heeft vertoond

en nagelaten heeft de hem voorgeschreven medicatie in te nemen. Betrokkene lijkt de ernst van de gepleegde feiten en van zijn voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid niet in te zien, waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Voor zover betrokkene sindsdien en tot op heden wel degelijk zou uitvoeren/volgen wat van hem wordt verwacht in het kader van zijn detentie en met oog op zijn vrijlating, kan opgemerkt worden dat dit niet niet kan blijken uit betrokkenes administratieve dossier. Uit het arrest van Hof van Beroep blijkt dat betrokkene verklaarde ten tijde van de gepleegde feiten slechts acht maanden op het grondgebied te hebben verbleven. Of dit klopt, valt niet te achterhalen. Bij zijn aanvraag gezinshereniging legde betrokkene immers een paspoort voor dat werd afgeleverd te Antwerpen op 10.10.2016. Voor zover evenwel dit zou kloppen: de feiten werden gepleegd in de nacht van 05.02.2017 op 06.02.2017. Het is des te schrijnender dat betrokkene reeds op dermate korte periode van verblijf in België en omringd door zijn broer, van wie hij voorhiel afhankelijk te zijn, en omringd door diens gezin, toch de verkeerde weg heeft gekozen.

Het is dus redelijk te stellen dat betrokkenes gedrag een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd, het gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysische en psychische integriteit van anderen, zijn een geheel van elementen die aantonen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. Er zijn ernstige redenen van openbare orde die de beëindiging van het recht op verblijf rechtvaardigen.

Vandaar dat overeenkomstig art. 44bis van de wet van 15.12.1980 heden het verblijfsrecht van betrokkene kan beëindigd wordt. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang. Huidige situatie heeft betrokkene immers louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedragingen. Om rechtmatig een einde te stellen aan betrokkenes verblijf dient conform art. 44bis §4 van de wet van 15.12.1980 rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 12.04.2021 om zijn humanitaire elementen kenbaar te maken. De brief werd hem betekend op 13.04.2021 en betrokkenes raadsman maakte op 03.05.2021 gebruik van haar recht tot inzage in betrokkenes dossier. Betrokkene noch de raadsman legde tot op heden geen documenten voor. DVZ zal bijgevolg de afweging moeten maken op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit niets in het dossier zou kunnen blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. In het arrest van het Hof van Beroep blijkt dat betrokkenes raadsman heeft verzocht om internering, echter kan niet blijken dat betrokkene daadwerkelijk een medische problematiek zou hebben. In elk geval stond de schuld van betrokkene vast, de correctionele rechter achtte betrokkene dus geenszins ontoerekeningsvatbaar. Betrokkene werd ook tweemaal kort opgenomen geweest te zijn in een psychiatrische instelling. Welke oorzaak daarvan aan de basis lag, is niet duidelijk. Opnieuw, betrokkene geen stukken voor binnen de gestelde termijn, noch werd verzocht om uitstel. Betrokkene zou medicatie moeten nemen in de gevangenis, zo blijkt het uit het arrest van het Hof van Beroep. Hieromtrent werd evenmin enige toelichting verschaft, zodat heden niet kan blijken dat een terugkeer naar het land van herkomst, indien hij langdurig desbetreffende medicatie zou moeten innemen, betrokkene zou beletten zijn medicatie verder in te nemen. Voor wat betrokkenes economische integratie betreft, dient opgemerkt te worden dat uit het dossier blijkt betrokkene gedurende enkele maanden is tewerkgesteld geweest, hetgeen een positief element is. Echter dient in deze opgemerkt te worden dat de enkele periodes van tewerkstellingen gedurende inmiddels toch bijna 5 jaar verblijf in België bezwaarlijk als een bewijs van doorgedreven of diepgewortelde integratie kunnen worden beschouwd. Bij gebrek aan contra-indicaties dient bovendien geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar aan de slag te gaan. Voor wat de duur van betrokkenes verblijf in België betreft, kan dienstig herhaald worden dat betrokkene stelde ten tijde van de feiten zo'n 8 maanden in België te verblijven. Na dermate korte periode kwam betrokkene dus reeds in aanraking met politie en gerecht. Betrokkene werd vervolgens veroordeeld, hij is heden, en dit reeds ononderbroken sinds 12.07.2019 in detentie, en maakt in die zin dus eigenlijk reeds geruime tijd geen deel meer uit van de maatschappij. De duur van betrokkenes verblijf is in feite enkel relevant voor zover daar enige integratie uit kan worden afgeleid. Dat is in casu niet het geval, waardoor ook dit element niet kan worden weerhouden als beletsel voor het nemen van

huidige beslissing. Bovendien, betrokkene zou dus sinds juni 2016 in België zijn aangekomen. Het is redelijk aan te nemen dat hij zodoende bijna 27 jaar in het land van herkomst of origine heeft verbleven, waardoor de duur van betrokkene's verblijf in België en de eventuele alhier opgebouwde banden geenszins zouden kunnen opwegen tegenover die met het land van herkomst of origine, van hetwelke hij de landstaal nog machtig is en alwaar hij een opleiding tot kapper blijkt genoten te hebben (cfr. arrest Hof van Beroep dd. 21.11.2019 waaruit blijkt dat betrokkene werd bijgestaan door een tolk Arabisch en waarin wordt gesteld dat betrokkene kapper is.) Uit niets kan blijken dat hij enige kappersopleiding zou hebben genoten tijdens zijn verblijf in België. Betrokkene's broer woont evenwel in België, echter kan uit niets in het administratieve dossier blijken dat hij geen familie en sociaal netwerk zou hebben in het land van herkomst en/of origine. Of hij voorheen eventueel elders heeft verbleven is niet duidelijk. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole dd. 06.02.2017 blijkt betrokkene eveneens het Spaans goed machtig te zijn, gelet deze wordt aangeduid als moedertaal. Van enige sociale en culturele integratie in België is bezwaarlijk sprake. Het overtreden van de Belgische wettelijke bepalingen getuigt expliciet van het tegendeel. Verder, gelet op de bijstand van de tolk en bij gebrek aan bijvoorbeeld bewijzen dat betrokkene het verplichte inburgeringstraject zou hebben gevolgd of nog maar de nodige stappen zou hebben ondernomen, is het redelijk te stellen dat hij de Nederlandse taal niet machtig is. Nochtans is het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Verder blijkt uit de attesten van het OCMW Hamont-Achel dd. 25.02.2019 dat betrokkene leefloon heeft genoten, minstens van december 2018 tot en met februari 2019 en dat hij werd opgenomen op 19.12.2018 in een doorgangswoning van het OCMW omwille van dakloosheid. Het is duidelijk dat betrokkene dus niet meer bij zijn broer en diens gezin terecht kan en geen financiële steun meer kan genieten van hem. Verder kan niet blijken dat hij heden een beschermenswaardig gezinsleven zou beleven in België. Betrokkene is zoals gesteld gedetineerd sinds 12.07.2019, en sinds jaren staat hij als alleenstaande in het Rijksregister geregistreerd. Verder het aanvragen en ontvangen van een leefloon kan evenmin bezwaarlijk opgevat worden als een aspect van integratie in België. Betrokkene ontving een tijd leefloon en verbleef dus in een doorgangswoning, het is redelijk te stellen dat betrokkene intensief ondersteund en begeleid werd om zijn levenssituatie op orde te krijgen. Ongetwijfeld kan hij met de vaardigheden en kennis die hij hier gekregen heeft door de intensieve ondersteuning ook aan de slag in het land van herkomst of origine. Het is immers niet omdat de ondersteuning geen positief eindresultaat heeft teweeggebracht in België dat het elders evenmin zou lukken. Hoe dan ook, het is redelijk te stellen dat betrokkene voldoende kansen heeft gekregen in onze Belgische maatschappij, dewelke hij duidelijk niet heeft gegrepen. Uit niets in het dossier kan aldus blijken dat betrokkene in een bepaalde mate reeds geïntegreerd zou zijn in België of grote moeite daartoe zou doen, in die zin dat het een beletsel zou kunnen uitmaken voor het nemen van deze beslissing.

Voor zover betrokkene wel degelijk enig gezinsleven zou hebben uitgebouwd in België, dient opgemerkt te worden dat gezien het voorgaande betrokkene's familiale en persoonlijke belang ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Indien sprake van een gezinsleven in het Rijk kan tot slot worden opgemerkt dat niets betrokkene ervan weerhoudt om vanuit het buitenland zijn banden met hen te onderhouden net zoals hij dit heden reeds geruime periode vanuit de gevangenis dient te doen. Zo zouden afspraken kunnen worden gemaakt om een eventuele relatie vanop afstand verder te zetten. Deze beslissing verhindert immers niet dat een eventuele partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen desgevallend moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de louter fysieke scheiding in nauw contact te blijven met zijn eventuele partner (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015). Deze communicatietechnologieën en de mogelijkheid tot bezoek in het land van oorsprong kunnen ook aangewend worden om het contact tussen betrokkene en andere familieleden te onderhouden (waaronder betrokkene's broer en diens gezin).

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De F-kaart van betrokkene werd reeds gesupprimeerd ingevolge zijn ambtshalve schrapping op 08.01.2019.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 44bis, §1 en §4 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel alsook van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In een besluit beroept de verzoekende partij zich eveneens op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Zoals aangegeven is verzoeker ziek en lijdt hij aan schizofrenie. Ten tijde van de behandeling van de zaak voor het Hof van Beroep te Antwerpen was de diagnose nog niet gesteld.

De medicatie wordt sinds januari 2020 toegediend via maandelijkse inspuitingen. Hiermee is de toestand van verzoeker stabiel. Het is uiterst belangrijk dat er geen onderbreking komt in de toediening van de medicatie van verzoeker.

Zoals ook blijkt uit de medische informatie afkomstig van de medische staf van de gevangenis te Hasselt kan verzoeker opnieuw in een psychose geraken indien de medicatie niet verder tijdig wordt toegediend.

Met deze gegevens heeft de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening gehouden.

Artikel 44bis § 4 van de Vreemdelingenwet luidt nochtans als volgt:

“§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.” (eigen onderlijning)

Het was voor de raadsman van verzoeker zeer moeilijk om aan informatie te geraken betreffende diens medische toestand. Gelet op de wetgeving omtrent de privacy diende deze informatie zelf door verzoeker aangevraagd te worden bij de medische staf van de gevangenis te Hasselt doch duurde het enige tijd vooraleer hij hiervoor een afspraak ontving. Zodoende kon de raadsman van verzoeker de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan niet tijdig inlichten.

De gevraagde informatie werd pas door verzoeker bekomen op 25 mei 2021 waarna hij dit bezorgde aan diens raadsman via zijn broer.

Het Hof van Beroep te Antwerpen stelt eveneens in diens arrest dat verzoeker reeds tweemaal opgenomen was in de psychiatrie. Dit was telkens na een zelfmoordpoging.

In 2019 was inderdaad verzoeker op den dool, hij wist geen blijf met zichzelf en was hij niet meer woonachtig bij diens broer aangezien verzoeker het toen enorm moeilijk had. De broer van verzoeker was tijdens die periode ontzettend ongerust over diens broer mede gelet op de reeds twee voorgaande zelfmoordpogingen.

Doch sinds verzoeker weer ‘boven water gekomen is’, vindt hij opnieuw steun bij diens broer.

Verzoeker heeft geen familiaal netwerk meer in Marokko. Diens vader is overleden en diens moeder overleeft in Marokko dankzij de financiële steun die ze krijgt van haar zoon, de heer K.T.E.M. die in België woont. Verzoeker heeft enkel nog zijn broer die in België woont. Gelet op de medische problematiek dient er eveneens gekeken te worden naar het familiaal netwerk voor verzoeker in diens land van herkomst die voor hem kan zorgen om ervoor te zorgen dat diens medische situatie stabiel blijft.

Dit heeft hij niet in Marokko, doch wel in België bij diens broer.

Eveneens dient er gekeken te worden of de medicatie die thans wordt genomen door verzoeker beschikbaar is en toegankelijk is voor verzoeker in diens land van herkomst.

Dit is niet het geval.

Verzoeker krijgt reeds sinds januari 2020 Xeplion via maandelijkse inspuitingen.

Indien de medicatie reeds beschikbaar is op de markt in Marokko, dienen we vast te stellen dat deze medicatie enorm duur is, m.n. 3148,00 Dirham = 293,80 euro. Wat zeer duur is gelet op de levenskost in Marokko. Zelfs voor Belgische maatstaven is dergelijk medicijn zeer duur. Dit medicijn dient verzoeker maandelijks te nemen, derhalve betekend dit maandelijks een minimale kost van 293,80 euro. Dit betreft een inspuiting die dient gegeven te worden door een arts zodoende deze kosten van de consultatie er eveneens nog eens dienen bijgeteld te worden.

De kans is dus reëel dat er onderbreking zal plaatsvinden tussen de toediening van de medicatie aan verzoeker zodoende hij opnieuw in een psychose zal geraken.

Artikel 3 EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Het is duidelijk dat het terugzenden van verzoeker naar Marokko zonder enige zekerheid te hebben betreffende de continuïteit van de thans lopende behandeling een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Besluit

De verwerende partij maakt zich in de bestreden beslissing schuldig aan een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 44bis §1 en 4 van de Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM

Bijgevolg is dit middel ernstig.”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De verwerende partij stelt een einde aan het verblijf van de verzoekende partij om redenen van openbare orde, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie bekwam, na het indienen van een bijlage 19ter op 3 november 2016 in functie van haar broer van Spaanse nationaliteit in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Voorts licht de verwerende partij toe waarom zij meent dat het gedrag van de

verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en stelt in dit verband dat uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten van aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige, blijkt dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving en stelt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van het recht op verblijf rechtvaardigen. De verwerende partij motiveert verder dat om een rechtmatig einde te stellen aan het verblijf van de verzoekende partij conform artikel 44*bis*, §4 van de Vreemdelingenwet rekening gehouden dient te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsbanden van de verzoekende partij, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst, dat de verzoekende partij in dit verband op 12 april 2021 werd aangeschreven om haar humanitaire elementen kenbaar te maken, dat deze brief haar betekend werd op 13 april 2021, dat haar raadsman op 3 mei 2021 gebruik maakte van haar recht tot inzage in het dossier van de verzoekende partij, dat noch de verzoekende partij noch de raadsman tot op heden documenten hebben voorgelegd, dat de afweging zal gemaakt worden op grond van de gegevens waarover de verwerende partij beschikt. Er wordt vervolgens een afweging gemaakt tussen de redenen van openbare orde enerzijds en leeftijdsgebonden problemen, medische bezwaren, de economische integratie, de duur van het verblijf, banden met het land van herkomst, sociale en culturele banden met België en het gezinsleven in België anderzijds. De verwerende partij concludeert dat gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de door haar gemaakte overwegingen het niet inhumain lijkt om het verblijfsrecht van de verzoekende partij te beëindigen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij ziek is en aan schizofrenie lijdt, dat ten tijde van de behandeling van de zaak voor het Hof van Beroep te Antwerpen de diagnose nog niet gesteld was, dat de medicatie sinds januari 2020 wordt toegediend via maandelijkse insputingen, dat hiermee haar toestand stabiel is, dat het uiterst belangrijk is dat er geen onderbreking komt in de toediening van haar medicatie, dat zoals ook blijkt uit de medische informatie afkomstig van de medische staf van de gevangenis te Hasselt zij opnieuw in een psychose kan geraken indien de medicatie niet verder tijdig wordt toegediend, dat de verwerende partij met deze gegevens geen rekening heeft gehouden, wijst de Raad erop dat het, zoals blijkt uit punt 3.7., de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid met voormelde gegevens geen rekening te hebben gehouden en/of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd daar deze haar niet bekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij

de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Voornoemde beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel/proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 44bis, §1 en §4 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, en in het licht van artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.5. De relevante bepalingen van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1.

Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

(...)

§ 3.

(...)

§ 4.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

3.6. De verzoekende partij betoogt dat zij ziek is en aan schizofrenie lijdt, dat ten tijde van de behandeling van de zaak voor het Hof van Beroep te Antwerpen de diagnose nog niet gesteld was, dat de medicatie sinds januari 2020 wordt toegediend via maandelijkse insputingen, dat hiermee haar toestand stabiel is, dat het uiterst belangrijk is dat er geen onderbreking komt in de toediening van haar medicatie, dat zoals ook blijkt uit de medische informatie afkomstig van de medische staf van de gevangenis te Hasselt zij opnieuw in een psychose kan geraken indien de medicatie niet verder tijdig wordt toegediend, dat de verwerende partij met deze gegevens geen rekening heeft gehouden terwijl dit wel bepaald wordt in artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet, dat het voor haar raadsman zeer moeilijk was om aan informatie te geraken betreffende haar medische toestand, dat gelet op de wetgeving omtrent de privacy deze informatie door haar zelf diende aangevraagd te worden bij de medische staf van de gevangenis doch het enige tijd duurde vooraleer zij hiervoor een afspraak ontving, dat zodoende haar raadsman de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan niet tijdig kon inlichten, dat de gevraagde informatie pas door haar bekomen werd op 25 mei 2021 waarna zij dit bezorgde aan haar raadsman via haar broer, dat het Hof van Beroep te Antwerpen eveneens in haar arrest stelde dat zij reeds tweemaal opgenomen was in de psychiatrie, dat dit telkens was na een zelfmoordpoging, dat zij in 2019 inderdaad op den dool was, dat zij geen blijf wist met zichzelf en niet meer woonachtig was bij haar broer aangezien zij het toen enorm moeilijk had, dat haar broer tijdens die periode ontzettend ongerust over haar was mede gelet op de reeds twee voorgaande zelfmoordpogingen, dat sinds zij weer boven water is gekomen, zij opnieuw steun vindt bij haar broer, dat zij geen familiaal netwerk meer heeft in Marokko, dat haar vader overleden is en haar moeder in Marokko overleeft dankzij de financiële steun die zij krijgt van haar zoon, de heer K.T.E.M., die in België woont, dat zij enkel nog haar broer heeft die in België woont, dat gelet op de medische problematiek er eveneens dient gekeken te worden naar het familiaal netwerk in het land van herkomst die voor haar kan zorgen om ervoor te zorgen dat haar medische situatie stabiel blijft, dat zij dit niet heeft in Marokko, doch wel in België bij haar broer, dat er eveneens dient gekeken te worden of de medicatie die thans word genomen door haar voor haar beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, dat dit niet het geval is, dat zij reeds sinds januari 2020 Xeplion krijgt via maandelijkse insputingen, dat indien deze medicatie reeds beschikbaar is op de markt in Marokko, dient vastgesteld te worden dat deze medicatie enorm duur is, met name

293,80 euro, dat dit zeer duur is gelet op de levenskost in Marokko, dat zelfs voor Belgische maatstaven dergelijk medicijn zeer duur is, dat zij dit maandelijks dient in te nemen, derhalve dit maandelijks een minimale kost van 293,80 euro betekent, dat het een inspuiting betreft die dient te worden gegeven door een arts zodoende de kosten van de consultatie er eveneens nog eens dienen bijgeteld te worden, dat de kans dus reëel is dat er een onderbreking zal plaatsvinden tussen de toediening van de medicatie zodoende zij opnieuw in een psychose zal geraken, dat het duidelijk is dat haar terugzenden naar Marokko zonder enige zekerheid te hebben betreffende de continuïteit van de thans lopende behandeling een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

3.7. Betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt:

“In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 12.04.2021 om zijn humanitaire elementen kenbaar te maken. De brief werd hem betekend op 13.04.2021 en betrokkenes raadsman maakte op 03.05.2021 gebruik van haar recht tot inzage in betrokkenes dossier. Betrokkene noch de raadsman legde tot op heden geen documenten voor. DVZ zal bijgevolg de afweging moeten maken op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit niets in het dossier zou kunnen blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. In het arrest van het Hof van Beroep blijkt dat betrokkenes raadsman heeft verzocht om internering, echter kan niet blijken dat betrokkene daadwerkelijk een medische problematiek zou hebben. In elk geval stond de schuld van betrokkene vast, de correctionele rechter achtte betrokkene dus geenszins ontoerekeningsvatbaar. Betrokkene werd ook tweemaal kort opgenomen geweest te zijn in een psychiatrische instelling. Welke oorzaak daarvan aan de basis lag, is niet duidelijk. Opnieuw, betrokkene geen stukken voor binnen de gestelde termijn, noch werd verzocht om uitstel. Betrokkene zou medicatie moeten nemen in de gevangenis, zo blijkt het uit het arrest van het Hof van Beroep. Hieromtrent werd evenmin enige toelichting verschaft, zodat heden niet kan blijken dat een terugkeer naar het land van herkomst, indien hij langdurig desbetreffende medicatie zou moeten innemen, betrokkene zou beletten zijn medicatie verder in te nemen.”

De Raad stelt aldus vast dat de verzoekende partij noch haar raadsman enige documentatie heeft overgemaakt betreffende haar ziekte noch om uitstel verzocht dergelijke documenten over te maken. Voorts stelt de Raad eveneens vast dat de verwerende partij zich gebaseerd heeft op de voor haar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing beschikbare gegevens betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij ziek is en aan schizofrenie lijdt, dat ten tijde van de behandeling van de zaak voor het Hof van Beroep te Antwerpen de diagnose nog niet gesteld was, dat de medicatie sinds januari 2020 wordt toegediend via maandelijks inspuitingen, dat hiermee haar toestand stabiel is, dat het uiterst belangrijk is dat er geen onderbreking komt in de toediening van haar medicatie, dat zoals ook blijkt uit de medische informatie afkomstig van de medische staf van de gevangenis te Hasselt zij opnieuw in een psychose kan geraken indien de medicatie niet verder tijdig wordt toegediend, dat de verwerende partij met deze gegevens geen rekening heeft gehouden terwijl dit wel bepaald wordt in artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet, kan de Raad enkel vaststellen dat de voormelde gegevens de verwerende partij niet gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, daar deze dateren van na het behandelen van de zaak voor het Hof van Beroep en na het arrest van het Hof van Beroep, zoals de verzoekende partij ook aangeeft – door te wijzen op het feit dat ten tijde van de behandeling van de zaak voor het Hof van Beroep te Antwerpen de diagnose nog niet gesteld was – alsook door de verzoekende partij niet werden aangebracht voor het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op het niet aanbrengen van deze informatie door de verzoekende partij – niettegenstaande haar uitdrukkelijk via een schrijven werd gevraagd om humanitaire redenen kenbaar te maken en dit schrijven haar ter kennis werd gebracht op 13 april 2021, zoals ook blijkt uit het administratief dossier – nog minder van documentatie die deze informatie staft, en gelet op het feit dat deze informatie ook niet uit de stukken van het administratief dossier blijkt, kan het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid deze informatie betreffende haar gezondheidstoestand niet in overweging te hebben genomen bij het beoordelen of er medische bezwaren zijn voor het beëindigen van het verblijfsrecht.

Het bij het verzoekschrift geven van informatie en voorleggen van documentatie is dan ook niet dienstig. Immers de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de

gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en stukken die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

Gezien geen elementen en/of stukken betreffende haar actuele diagnose en de nodige medicatie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing voorlagen, komt het de Raad niet foutief noch kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat er enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijf in de weg zou staan.

Waar zij erop wijst dat het voor haar raadsman zeer moeilijk was om aan informatie te geraken betreffende haar medische toestand, dat gelet op de wetgeving omtrent de privacy deze informatie door haar zelf diende aangevraagd te worden bij de medische staf van de gevangenis doch het enige tijd duurde vooraleer zij hiervoor een afspraak ontving, dat zodoende haar raadsman de verwerende partij hiervan niet tijdig kon inlichten, dat de gevraagde informatie pas door haar bekomen werd op 25 mei 2021 waarna zij dit bezorgde aan haar raadsman via haar broer, weerlegt zij geenszins de motieven van de bestreden beslissing dat noch zij noch haar raadsman op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing documenten heeft overgemaakt. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog tracht het niet tijdig voorleggen van documenten te verantwoorden, wijst de Raad erop dat verwerende partij niet enkel gewezen heeft op het niet voorleggen van stukken binnen de gestelde termijn doch ook op het niet verzoeken om uitstel. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk waarom het voor haar of haar raadsman voor het nemen van de bestreden beslissing niet mogelijk was om reeds de nodige elementen ter kennis te brengen en om uitstel te vragen teneinde de nodige documenten ter staving te kunnen voegen.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wel elementen betreffende haar actuele diagnose en nodige medicatie voorlagen, dat het Hof van Beroep te Antwerpen eveneens in haar arrest stelde dat zij reeds tweemaal opgenomen was in de psychiatrie, dat dit telkens was na een zelfmoordpoging, maakt zij met haar betoog, daargelaten de vraag of uit het voornoemde arrest blijkt dat zelfmoordpogingen aan de basis lagen van de opnames in de psychiatrie, niet aannemelijk dat de verwerende partij foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld: *“Opnieuw, betrokkene geen stukken voor binnen de gestelde termijn, noch werd verzocht om uitstel.”* Het is niet foutief noch kennelijk onredelijk van de verwerende partij om stavings- en duidingsstukken te verwachten van de medische toestand en van de problematiek die geleid heeft tot opname in de psychiatrie om te beoordelen of er sprake is van een gezondheidstoestand die het nemen van de bestreden beslissing in de weg staat, en om bij het ontbreken van dergelijke stukken te oordelen dat uit niets in het dossier blijkt dat er enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg staat.

3.8. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat zij in 2019 inderdaad op den dool was, dat zij geen blijf wist met zichzelf en niet meer woonachtig was bij haar broer aangezien zij het toen enorm moeilijk had, dat haar broer tijdens die periode ontzettend ongerust over haar was mede gelet op de reeds twee voorgaande zelfmoordpogingen, dat sinds zij weer boven water is gekomen, zij opnieuw steun vindt bij haar broer, beperkt zij zich tot loutere beweringen en weerlegt, noch ontkracht zij de motieven *“Verder blijkt uit de attesten van het OCMW Hamont-Achel dd. 25.02.2019 dat betrokkene leefloon heeft genoten, minstens van december 2018 tot en met februari 2019 en dat hij werd opgenomen op 19.12.2018 in een doorgangswoning van het OCMW omwille van dakloosheid. Het is duidelijk dat betrokkene dus niet meer bij zijn broer en diens gezin terecht kan en geen financiële steun meer kan genieten van hem.”* Zelfs indien het niet enkel loutere beweringen zouden betreffen, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij nagelaten heeft deze informatie, laat staan stavingstukken hiervan, mee te delen aan de verwerende partij, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing.

3.9. Door louter te stellen dat zij geen familiaal netwerk meer heeft in Marokko, dat haar vader overleden is en haar moeder in Marokko overleeft dankzij de financiële steun die zij krijgt van haar zoon, de heer

K.T.E.M., die in België woont, dat zij enkel nog haar broer heeft die in België woont, toont zij geenszins aan dat de motieven betreffende haar banden met het land van herkomst, met name *“Het is redelijk aan te nemen dat hij zodoende bijna 27 jaar in het land van herkomst of origine heeft verbleven, waardoor de duur van betrokkene verblijf in België en de eventuele alhier opgebouwde banden geenszins zouden kunnen opwegen tegenover die met het land van herkomst of origine, van hetwelke hij de landstaal nog machtig is en alwaar hij een opleiding tot kapper blijkt genoten te hebben (cfr. arrest Hof van Beroep dd. 21.11.2019 waaruit blijkt dat betrokkene werd bijgestaan door een tolk Arabisch en waarin wordt gesteld dat betrokkene kapper is.) Uit niets kan blijken dat hij enige kappersopleiding zou hebben genoten tijdens zijn verblijf in België. Betrokkene broer woont evenwel in België, echter kan uit niets in het administratieve dossier blijken dat hij geen familie en sociaal netwerk zou hebben in het land van herkomst en/of origine.”* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij geeft immers zelf aan dat haar moeder nog in Marokko verblijft. Het loutere feit dat haar moeder financieel door haar broer wordt ondersteund doet geen afbreuk aan het feit dat zij nog familie heeft in het land van herkomst.

Waar de verzoekende partij betoogt dat gelet op de medische problematiek er eveneens dient gekeken te worden naar het familiaal netwerk in het land van herkomst die voor haar kan zorgen om ervoor te zorgen dat haar medische situatie stabiel blijft, dat zij dit niet heeft in Marokko, doch wel in België bij haar broer, stelt de Raad vooreerst vast dat op het ogenblik van de bestreden beslissing geen informatie betreffende de actuele ziekte en de hieruit voortvloeiende noden betreffende zorg en medicatie, voorlag, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid niet te zijn nagegaan of zij in Marokko over een familiaal netwerk beschikt om voor haar te zorgen zodoende dat haar medische situatie stabiel blijft. Bovendien, het weze herhaald, geeft de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf aan dat haar moeder in Marokko verblijft. Daarnaast verduidelijkt zij ook niet waarom zij zorg van familie zou nodig hebben opdat haar medische situatie stabiel blijft.

Ook waar de verzoekende partij meent dat er eveneens dient gekeken te worden of de medicatie die thans word genomen door haar voor haar beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, dat dit niet het geval is, dat zij reeds sinds januari 2020 Xeplion krijgt via maandelijkse inspuitingen, dat indien deze medicatie reeds beschikbaar is op de markt in Marokko, dient vastgesteld te worden dat deze medicatie enorm duur is, met name 293,80 euro, dat dit zeer duur is gelet op de levenskost in Marokko, dat zelfs voor Belgische maatstaven dergelijk medicijn zeer duur is, dat zij dit maandelijks dient in te nemen, derhalve dit maandelijks een minimale kost van 293,80 euro betekent, dat het een inspuiting betreft die dient te worden gegeven door een arts zodoende de kosten van de consultatie er eveneens nog eens dienen bijgeteld te worden, dat de kans dus reëel is dat er een onderbreking zal plaatsvinden in de toediening van de medicatie zodoende zij opnieuw in een psychose zal geraken, dat het duidelijk is dat haar terugzenden naar Marokko zonder enige zekerheid te hebben betreffende de continuïteit van de thans lopende behandeling een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vooreerst vast dat op het ogenblik van de bestreden beslissing geen informatie betreffende de actuele ziekte en de hieruit voortvloeiende noden betreffende zorg en medicatie, voorlag, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid niet te zijn nagegaan of de nodige medicatie voor haar beschikbaar en toegankelijk is in Marokko. Bovendien toont zij geenszins aan dat de medicatie niet beschikbaar is in Marokko – in tegendeel blijkt uit de door haar bij het verzoekschrift gevoegde documenten eerder het tegendeel –, noch dat deze voor haar financieel niet toegankelijk zou zijn. Zij maakt geenszins aannemelijk dat zij omwille van haar actuele ziektebeeld en de nood aan een maandelijkse inspuiting niet in staat zou zijn om in het land van herkomst te worden tewerkgesteld. De verzoekende partij toont aldus niet *in concreto* aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om de nodige medicatie te bekostigen.

3.10. Met haar betoog toont de verzoekende partij aldus niet aan dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of disproportionele wijze geoordeeld heeft op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing dat het niet inhumain is het verblijfsrecht van de verzoekende partij te beëindigen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel/proportionaliteitsbeginsel blijkt niet. Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van artikel 44*bis* van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.11. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in. De verzoekende partij wordt aldus niet van het grondgebied verwijderd. Zij toont voorts niet aan dat zij door de bestreden beslissing geen verdere opvolging of behandeling zou kunnen ontvangen in de gevangenis.

Bovendien toont de verzoekende partij niet aan, het weze herhaald, waarom zij zorg van familie zou nodig hebben opdat haar medische situatie stabiel blijft. Evenmin toont zij aan dat de door haar benodigde medicatie niet beschikbaar is in Marokko – in tegendeel legt zij informatie voor waaruit blijkt wat de kostprijs is van de medicatie in Marokko – noch dat deze medicatie voor haar financieel niet toegankelijk zou zijn. Zij maakt geenszins aannemelijk dat zij omwille van haar actuele ziektebeeld en de nood aan een maandelijkse inspuiting niet in staat zou zijn om in het land van herkomst te worden tewerkgesteld. De verzoekende partij toont aldus niet *in concreto* aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om de nodige zorgen en medicatie te bekostigen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.12. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER